

ΞΕΡΩ ΚΙ ΕΓΩ
ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΑ
ΓΙΑ ΟΛΑ
ΑΥΤΑ ΤΑ
ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΑ.

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΟΤΙ
ΤΑ ΕΓΓΟΝΙΑ ΜΑΣ ΘΑ
ΔΟΥΝΕ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ
ΜΕΡΕΣ;



ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ,

ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ, ΑΝΤΙΕΞΕΓΕΡΣΗ Η ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΗ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Είναι σαφές ότι η συνθήκη «covid-19», δηλαδή η επιβολή ενός μόνιμου καθεστώτος έκτακτης ανάγκης με πρόσχημα την «δημόσια υγεία», δρα ως καταλύτης και επιταχυντής της τρέχουσας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, ή μάλλον αποτελεί τους όρους με τους οποίους εκφράζεται αυτή η αναδιάρθρωση. Και η εφαρμογή του καθεστώτος αυτού αφορά όλες τις όψεις της κοινωνικής αναπαραγωγής. Ο τρόπος που η αναδιάρθρωση διαπερνά το εκπαιδευτικό σύστημα αποτελεί ένα συνδυασμό μιας νέας ρύθμισης της καθημερινής λειτουργίας των εκπαιδευτικών χώρων, που είτε καταργεί είτε βάζει ασφυκτικά πλαίσια στην κοινωνικότητα των συμμετεχόντων, και σε μια προώθηση ενός μεταρρυθμιστικού πλαισίου που εδώ και δεκαετίες αποτυπώνει το «αδιέξοδο» της μαζικής εκπαίδευσης.

Σε ό,τι αφορά την τριτοβάθμια εκπαίδευση εδώ και ενάμιση χρόνο, δηλαδή και από την προ-covid περίοδο, το υπουργείο παιδείας έχει καταθέσει τρία νομοσχέδια που είναι δηλωτικά της προαναφερθείσας συνθήκης. Το πρώτο, με τίτλο «Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης, Ειδικοί Λογαριασμοί Κονδυλίων Έρευνας Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, Ερευνητικών και Τεχνολογικών Φορέων και άλλες διατάξεις» κατατέθηκε το Δεκέμβριο του 2019 και αφορά την αναπροσαρμογή των γνωμοδοτικών σωμάτων του υπουργείου παιδείας για την λειτουργία των πανεπιστημίων. Διαμορφώνει, δηλαδή, ένα ρυθμιστικό πλαίσιο για την περίφημη αξιολόγηση των ΑΕΙ, ενώ μεταξύ άλλων αναστέλλει την ίδρυση των νέων τμημάτων ΑΕΙ που είχε ανακοινώσει η προηγούμενη κυβέρνηση. Τον περασμένο Δεκέμβριο κατατέθηκε ο νόμος «Εθνικό Σύστημα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, Κατάρτισης και Διά Βίου Μάθησης και άλλες διατάξεις» που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει την εξίσου περιβόητη εξίσωση των πτυχίων ΑΕΙ και κολεγίων μέσω της δυνατότητας εγγραφής αποφοίτων κολλεγίων σε συγκεκριμένα επαγγελματικά επιμελητήρια και της πρόσληψής τους στο δημόσιο¹, διατάξεις που αφορούν την ευθυγράμμιση της ελληνικής έννομης τάξης με τις ευρωπαϊκές οδηγίες. Την ίδια στιγμή προμοδοτεί την δημόσια και ιδιωτική επαγγελματική κατάρτιση σε αντιπαραβολή με την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Τέλος, στις αρχές του Γενάρη κατατέθηκε και ψηφίστηκε το νομοσχέδιο «Εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, Προστασία της Ακαδημαϊκής Ελευθερίας, Αναβάθμιση του Ακαδημαϊκού Περιβάλλοντος και άλλες διατάξεις», ένας νόμος-πλαίσιο που ορίζει τα πειθαρχικά παραπτώματα του φοιτητικού σώματος και τις προβλεπόμενες κυρώσεις, ορίζει το «n+2» ως απαραίτητο χρονικό διάστημα διεκπεραίωσης των σπουδών, εισάγει την νέα βάση εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, ενώ δημιουργείται και σώμα της ΕΛ.ΑΣ. για τη «φύλαξη» των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Φαίνεται πως οι συγκεκριμένες μεταρρυθμίσεις κινούνται σε τρεις βασικές κατευθύνσεις: την εντατικοποίηση των σπουδών, την προώθηση ενός συγκεκριμένου γνωσιολογικού περιεχομένου των σπουδών και της έρευνας, και την αναδιαμόρφωση του πανεπιστημιακού χωροχρόνου ως καθαρά ακαδημαϊκού σε αντίθεση με την κοινωνική χρήση του, που περιλάμβανε τόσο τους φοιτητές και τις φοιτήτριες, όσο και «εξωσχολικούς».

ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ

Το μαζικό εκπαιδευτικό σύστημα εμφανίζεται ιστορικά μαζί με την εδραίωση του εργοστασιακού φορντικού κάτεργου, ερχόμενο παράλληλα να καλύψει τις ανάγκες ιδεολογικής αναμόρφωσης των υπηκόων του νέου έθνους-κράτους, ενώ η μαζικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στο δυτικό κόσμο εντοπίζεται μεταπολεμικά, απαντώντας στην ανάγκη γνωσιολογικής εξειδίκευσης στην παραγωγή. Το τέλμα του φορντισμού, προϊόν και των εργατικών αρνήσεων του '60 και του '70, στο εκπαιδευτικό σύστημα εμφανίστηκε μέσω της βαθιάς παρατεταμένης κρίσης του τις τελευταίες δεκαετίες. Αυτό σημαίνει ότι εδώ και χρόνια το εκπαιδευτικό σύστημα και η τριτοβάθμια εκπαίδευση αφενός δεν είναι τόσο χρήσιμα για την καπιταλιστική παραγωγή όσο στο παρελθόν και αφετέρου ο ιδεολογικός τους ρόλος καλύπτεται πολύ καλύτερα από άλλα μέσα όπως η τηλεόραση, τα social media κλπ. Ένα από τα αποτελέσματα αυτού είναι ότι εδώ και χρόνια τα πανεπιστήμια παράγουν στρατιές ειδικευμένων πτυχιούχων που σε πολλές περιπτώσεις είναι παραγωγικά άχρηστοι. Ως εκ τούτου υπάρχει μια σταθερή τάση ξεφορτώματος όλου αυτού του «άχρηστου» κομματιού της «δημόσιας δωρεάν παιδείας» είτε μέσω της κατάργησής του είτε μέσω της ιδιωτικοποίησής του. Υπό αυτό το πρίσμα μπορούμε να δούμε κάποιες από τις διατάξεις των παραπάνω νομοσχεδίων.

Καταρχάς, η βάση εισαγωγής στα πανεπιστήμια κόβει ένα ποσοστό του φοιτητικού σώματος το οποίο πέρναγε συνήθως τυχαία σε κάποιες από τις σχολές της επαρχίας. Μιλάμε για σχολές που πολλές από τις μαθήτριες και τους μαθητές που πέρναγαν εκεί δεν πάταγαν ούτε για εγγραφή, ενώ η ύπαρξη των ιδρυμάτων περισσότερο αφορούσε τις επιμέρους τοπικές οικονομίες παρά την «κοινωνική χρησιμότητα» του γνωσιολογικού αντικειμένου των ιδρυμάτων. Έτσι, θα υπάρξει μεγάλη μείωση εισακτέων σε αρκετά τμήματα, γεγονός που θα καθορίσει όχι μόνο την χρηματοδότησή τους, αλλά και την ίδια τους την ύπαρξη. Ήδη, για να αποφευχθεί ένα απότομο «μπαμ» στα επαρχιακά πανεπιστήμια αναμένεται να ανακοινωθούν «λιγότερες θέσεις εισακτέων στα κεντρικά πανεπιστήμια και στις σχολές υψηλής ζήτησης και περισσότερες στην επαρχία και στα περιφερειακά πανεπιστήμια»². Ταυτόχρονα, ένα μεγάλο μέρος των μαθητών που δεν θα περάσει στην τριτοβάθμια, θα σπρωχτεί σε ιδιωτικά ιεκ και κολλέγια είτε για την ανάγκη ενός χαρτιού είτε γιατί η απόκτηση πτυχίου εξακολουθεί και παραμένει μια ισχυρή φαντασίωση κοινωνικής ανόδου, ακόμα και όταν το υλικό του αντίκρισμα είναι για τα σκουπίδια.

Η επιβολή του απαιτούμενου χρόνου σπουδών στα ν+2 χρόνια είναι η διάταξη που κατεξοχήν

εφαρμόζει την εντατικοποίηση εντός των πανεπιστημιακών χώρων και αναδεικνύει την ταξική τους διάσταση. Οι επαπειλούμενες διαγραφές φοιτητών, που στην κυρίαρχη επιχειρηματολογία εμφανίζονται πιο πολύ να τονώνουν το image των σχολών παρά να αποτελούν μέτρο περιορισμού της «δημοσιονομικής σπατάλης», συνιστούν μια ρύθμιση που κάνει την φοιτητική καθημερινότητα πολύ πιο ασφυκτική, και για όσους έχουν άλλες προτεραιότητες στη ζωή τους πέρα από τις σπουδές, αλλά κυρίως για όσες φοιτήτριες και φοιτητές δεν έχουν κάποια οικογενειακή οικονομική καβάτζα και είναι υποχρεωμένοι να δουλεύουν για τα προς το ζην όσο σπουδάζουν. Αυτή η τελευταία μερίδα φοιτητών έχει αυξηθεί πολύ το τελευταίο διάστημα. Με δεδομένο πως και τα πιο πολλά μεταπτυχιακά έχουν πάψει να είναι δωρεάν τα τελευταία χρόνια, βλέπουμε ότι εντείνεται ένας αποκλεισμός από την τριτοβάθμια εκπαίδευση για τα παιδιά εργατικής καταγωγής.

Αν στα παραπάνω προσθέσουμε και μια σειρά πειθαρχικών παραπτωμάτων όπως την αντιγραφή στις εξετάσεις, την «ρύπανση των στεγασμένων ή ανοικτών χώρων του ιδρύματος, συμπεριλαμβανόμενης και της νυχούπανσης»³, τη χρήση των χώρων αυτών χωρίς την άδεια των αρμόδιων οργάνων κλπ. για τα οποία προβλέπονται ποινές που ξεκινάνε από μια απλή «επίπληξη» και φτάνουν στην απαγόρευση συμμετοχής στις εξετάσεις ή στην οριστική διαγραφή, τότε έχουμε μια σαφή εικόνα του πώς η διαχείριση της εκπαιδευτικής κρίσης παίρνει τη μορφή της εντατικοποίησης και της πειθαρχίας των φοιτητών.

ΜΠΑΤΣΟΙ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ

Οι παραπάνω διατάξεις δεν είναι καινοφανείς αλλά δηλωτικές μιας χρόνιας στρατηγικής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αντίστοιχα μέτρα προβλέπονταν και στο νόμο-πλαίσιο του 2007 και στο νόμο Διαμαντοπούλου λίγα χρόνια αργότερα. Αυτό, όμως, που αποτελεί σίγουρα μια αναβάθμιση είναι η δημιουργία των «Ομάδων Προστασίας Πανεπιστημιακού Ιδρύματος», ενός σώματος που θα συμμετέχουν κατώτεροι αξιωματικοί και ειδικοί φρουροί της ελ.ας για την «διατήρηση της έννομης τάξης» μέσα στα ιδρύματα.

Το ζήτημα «μπατσοί στις σχολές» δεν είναι ούτε αυτό χωρίς προηγούμενο. Μέσα σε μια έκρηξη σημειολογίας, η κατάθεση του συγκεκριμένου νομοσχεδίου από το υπουργείο παιδείας έγινε λίγες μέρες μετά την υφυπουργοποίηση του Άγγελου Συρίγου⁴. Η περίπτωση του Συρίγου είναι χαρακτηριστική: πρόκειται για τον άνθρωπο, που όντας καθηγητής στο τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Παντείου τραμπούκισε φοιτητές που γράφανε συνθήματα στη σχολή, στη συνέχεια επινόησε τον ξυλοδαρμό του, και μετά τη σύλληψη

των φοιτητών από παρευρισκόμενο ασφαλίτη, πήρε σβάρνα τα κανάλια για μέρες μιλώντας για την ανομία που κυριαρχεί μέσα στα πανεπιστήμια. Κι όλο αυτό για να προωθήσει τον εαυτό του ως υποψήφιο βουλευτή με τη Νέα Δημοκρατία το αμέσως επόμενο διάστημα. Αλλά και πάλι, δεν μιλάμε για κάποιο μεμονωμένο περιστατικό.

Καθόλη τη διάρκεια που είχε νομική ισχύ το πανεπιστημιακό άσυλο, αυτό το μεταπολιτευτικό τοτέμ της αριστεράς, ξέρουμε ότι με τους όρους του πραγματικού συντάγματος η εφαρμογή του ήταν πάντα ζήτημα συσχετισμού δυνάμεων εντός των πανεπιστημιακών χώρων. Αν μετρήσουμε τις φορές που διαβάσαμε για «παραβίαση του ασύλου» από την αστυνομία τα τελευταία χρόνια, θα βρούμε δεκάδες περιστατικά που συνήθως παρουσιάζονταν σαν σκάνδαλο τη στιγμή που η συχνότητά τους πυκνωνε δραματικά. Και αυτό δεν αφορούσε μόνο την καταστολή πολιτικών δράσεων, αλλά και ένα σωρό άλλα περιστατικά, από τις συλλήψεις μεταναστών μικροπωλητών μέσα και έξω από τα πανεπιστημιακά ιδρύματα μέχρι το κυνηγητό νεολαίων μέσα στα campus της πανεπιστημιούπολης.

Παράλληλα μ' όλα αυτά, διάφορα μικρομεσαία στελέχη της ελ.ας γυρόφερναν μέσα στα πανεπιστήμια ως φοιτητές προπτυχιακών και μεταπτυχιακών προγραμμάτων, με σκοπό τη μοριοδότηση και την ανέλιξη τους μέσα στο σώμα. Και ταυτόχρονα, είχαν τη δυνατότητα να βλέπουν τι συζητείται μέσα στα μαθήματα, ποιοι συμφοιτητές τους συχνάζουν στους πολιτικούς χώρους των σχολών, ποιοι πίνουν τσιγάρα παραπέρα και ούτω καθεξής.

Το νέο πανεπιστημιακό σώμα της ελ.ας διαφμιζείται ως η νέα κρατική εγγύηση της ελεύθερης διακίνησης ιδεών στα πανεπιστήμια, η οποία υποτίθεται ότι απειλείται από τη δράση των πολιτικών μειοψηφιών μέσα στις σχολές. Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε το αντίθετο, ότι δηλαδή οι μπατσοί μπαίνουν στα πανεπιστήμια ακριβώς για να ελέγξουν τις ριζοσπαστικές ιδέες που γεννιούνται εκεί, αλλά είναι γεγονός ότι εδώ και καιρό η ριζοσπαστικότητα έχει πάψει να φωλιάζει εντός των ακαδημαϊκών κύκλων. Δεν είναι απλά ότι σε μεγάλο βαθμό η ιδεολογική παραγωγή των σύγχρονων πανεπιστημίων σε κάνει να βαριέσαι. Είναι ότι το

1. Alfavita: *Με Πτυχία Κολεγίων η εγγραφή σε ΤΕΕ και Οικονομικό Επιμελητήριο*, 18-12-2020

2. Τα Νέα, Πανελλαδικές 2021: *Πόσοι θα εισαχθούν στα πανεπιστήμια*, 22-2-2021

3. <http://www.opengov.gr/ypepth/?p=5832>

4. Για ένα πιο αναλυτικό βιογραφικό της βαθυκρατικής οντότητας που ακούει στο όνομα «Άγγελος Συρίγος» δες στο «Ένας Άγγελος για τον ελληνικό ιμπεριαλισμό και πώς να τον ξεφορτωθούμε», στο Zero Years, τεύχος 3, 2017, σελ.10

ίδιο το γνωσιολογικό αντικείμενο των μαθημάτων και η ακαδημαϊκή έρευνα έχουν βρει καταφύγιο στο σύμπλεγμα της ασφάλειας. Καταρχάς, είτε σε τεχνολογικές είτε σε θεωρητικές σχολές ο στρατός και η αστυνομία αποτελούν ένα σταθερό εργοδότη της έρευνας. Διάφοροι καθηγητές και τα ινστιτούτα που συμμετέχουν αποτελούν σημαντικό κρίκο του παραπάνω συμπλέγματος. Αλλά κυρίως, είναι που στον καιρό του νέου ολοκληρωτισμού τα ίδια τα αντικείμενα των μαθημάτων αναδιαμορφώνονται προς μια σαφή συντηρητική κατεύθυνση. Πάνω σ' αυτό το πλαίσιο θα εφαρμόζεται και η αξιολόγηση των ΑΕΙ: η χρηματοδότησή τους θα εξαρτάται από το βαθμό στον οποίο ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του συμπλέγματος της ασφάλειας και στις ανάγκες της αγοράς.

ΣΤΟ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟ

Τα δύο τελευταία ακαδημαϊκά έτη η δια ζώσης καθημερινότητα των σχολών είναι απαγορευμένη στο όνομα της «δημόσιας υγείας». Τη στιγμή, δηλαδή, που ανακοινώνεται η ίδρυση του σώματος των πανεπιστημιακών μπάτσων, υπάρχουν πρωτοετείς και δευτεροετείς φοιτητές που δεν έχουν συναντηθεί ποτέ με τους συμφοιτητές τους. Λαμβάνοντας υπόψιν ότι το άνοιγμα των πανεπιστημίων είναι αμφίβολο ακόμα και για το επόμενο έτος, βλέπουμε αφενός την μονιμοποίηση ως ένα βαθμό της τηλεκπαίδευσης στην τριτοβάθμια από δω και στο εξής, και αφετέρου ότι η εφαρμογή μέτρων όπως η δημιουργία των Ο.Π.Π.Ι. θα λάβει χώρα απέναντι σε ένα φοιτητικό σώμα που ένα μέρος του δεν θα έχει προηγούμενες αναπαραστάσεις από τον χωροχρόνο των σχολών και πιθανώς δεν θα δει τέτοια μέτρα ως ρηξικακά μέσα στην καθημερινότητά του. Την τηλεκπαίδευση (όπως και την τηλεργασία και εν γένει την επεκτεινόμενη τηλε-καθημερινότητα) οφείλουμε να μην την δούμε ως συγκυριακή ή απλά ως πρόφαση: αν οι μπάτσοι αποτελούν μια αυστηροποίηση στη ρύθμιση της κοινωνικής κίνησης

εντός των σχολών, η τηλεκπαίδευση συνιστά ακόμα πιο προωθημένο μέτρο, καθώς δεν περιορίζει αυτήν την κίνηση, την καταργεί.

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών τον τελευταίο μήνα αποτελούν -με όρους μαζικότητας και σταθερότητας- ένα σημαντικό πόλο απέναντι στην καραντίνα και τις απαγορεύσεις, ασχέτως του κατά πόσο αντιτάσσονται στο κυρίαρχο αφήγημα. Και φαίνεται να έχουν και αρκετούς υποστηρικτές, εκ των οποίων, κάποιοι εντός των πανεπιστημίων κάθε άλλο παρά τέτοιοι είναι. Είναι αστέιο να παρουσιάζεται η ακαδημαϊκή κοινότητα ως ενιαία και συμπαγής απέναντι στις Ο.Π.Π.Ι. Όχι μόνο επειδή το φοιτητικό σώμα είναι διαταξικό και έχει σε σταθερή βάση αντιτιθέμενα συμφέροντα εντός του: στην παρούσα περίπτωση με τη θέση των δεξιών φοιτητών, ενώ και στο πιο πρόσφατο παρελθόν θυμόμαστε φαινόμενα όπως αυτά των «ανεξάρτητων αντικαταληψιών». Ο τρόπος, όμως, που διεξάγεται θεσμικά η όλη συζήτηση δεν αγγίζει την ύπαρξη ή μη «προβλήματος» στα πανεπιστήμια. Σ' αυτό συμφωνούν όλοι⁵. Και γ' αυτό προκρίνουν από κοινού ελεγχόμενη είσοδο, κάμερες, τεχνολογίες ασφαλείας και σώματα φύλαξης. Εκεί που διαφωνούν είναι το πού θα υπάγονται τα παραπάνω. Γι' αυτό και όλο αυτό το διάστημα διάφοροι πρυτάνεις και καθηγητές⁶ αναπαράγουν το ίδιο αφήγημα της «ανομίας στις σχολές», διαπραγματευόμενοι τη διαχείριση του κονδυλίου που προορίζεται για τους μπάτσους και το σε ποιων την δικαιοδοσία θα υπάγονται τα σώματα φύλαξης⁷. Από τη μια οι φοιτητικές κινητοποιήσεις και από την άλλη τα νταραβέρια των πρυτάνεων θα καθορίσουν με διαφορετικό τρόπο τον βαθμό στον οποίο όλα τα παραπάνω μέτρα θα εφαρμοστούν.

Οι μπάτσοι στις σχολές, σαφώς, πρώτα και κύρια θα αφορούν τους φοιτητές και τις φοιτήτριες, δηλαδή την επιτήρηση της εντατικοποιημένης καθημερινότητας των πανεπιστημίων, των όρων εργασίας εντός τους και τους φοιτητικούς ριζοσπαστικούς κύκλους που βρίσκονται εκεί. Αλλά ως μέτρο κοιτάει πολύ παραπέρα. Οι πανεπιστημιακοί χώροι

περιλαμβάνουν κοινωνικές χρήσεις που ξεπερνούν κατά πολύ τον ακαδημαϊκό τους χαρακτήρα. Για παράδειγμα, τα δύο μεγάλα campus της Αθήνας αποτελούν ταυτόχρονα και κάποια από τα μεγαλύτερα δημόσια πάρκα, τα οποία οι κάτοικοι των όμορων δήμων χρησιμοποιούν καθημερινά με χίλιους δυο τρόπους. Παράλληλα, όμως, είναι και το έδαφος που πολιτικοί χώροι έχουν ριζωμένες σχέσεις εδώ και δεκαετίες. Δεν είναι η πολιτική βία αυτό που θα κληθούν να αποτρέψουν οι νέοι μπάτσοι: ούτως ή άλλως στο πρόσφατο παρελθόν υπήρξε συνειδητή επιλογή του κράτους να περιορίσει την κοινωνική ένταση μέσα στα ιδρύματα ως μέτρο αποτροπής της διάχυσής της στη μητρόπολη. Αντίθετα, οι χώροι των σχολών είναι βασικό πεδίο αναπαραγωγής του εγχώριου κινήματος. Εκεί στεγάζεται και βρίσκει φιλοξενία μια μεγάλη γκάμα «εξωσχολικών» δραστηριοτήτων και υποκειμένων, είτε αυτά είναι στέκια και συνελεύσεις είτε συναυλίες κλπ⁸. Όσο η καπιταλιστική κρίση βαθιάει, είναι σημαντικό για το κράτος να αποκόβει αυτά τα υποκείμενα από τους χώρους της καθημερινής τους αναπαραγωγής: κάτι που βλέπουμε ήδη να συμβαίνει τον τελευταίο χρόνο. Έτσι, οφείλουμε να δούμε τους νέους μπάτσους των σχολών και ως τμήμα της προληπτικής αντιμετώπισης.

5. Θεοδωρής Λαπαναίτης, *Σύγκλιση Μητσοτάκη και Τσίπρα για τη «φύλαξη» και τις κάμερες στα ΑΕΙ*, 11-2-2021

6. Δες ενδεικτικά το κείμενο της «Πρωτοβουλίας Πανεπιστημιακών» με τίτλο «Ναι στη φύλαξη, όχι στην αστυνόμευση» που γράφτηκε ως αντιπρόταση στο σχέδιο νόμου του υπουργείου παιδείας.

7. Άννα Ανδριτσάκη, *Αντίθετοι οι πρυτάνεις με την Πανεπιστημιακή Αστυνομία*, 21-12-2020

8. Η συγκεκριμένη στόχευση φαίνεται κι από τη δήλωση του Μιχάλη Χρυσοχοΐδη ότι «μια κατάληψη δεν είναι γενικώς και εκ των προτέρων παράνομη πράξη ώστε να χρειάζεται άμεση αστυνομική παρέμβαση», δείχνοντας, μεταξύ άλλων, πως το τί επιτρέπεται εντός των πανεπιστημίων θα εξαρτάται και από το ποιος θα το κάνει, δες στα Νέα, *Χρυσοχοΐδης: Τα πανεπιστήμια χρειάζονται ελευθερία - Να μην υπάρξει άλλος εξευτελισμένος πρυτάνης*, 14-2-2021



ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΣΤΙΕΣ

Οι φοιτητικές εστίες -χώρος που κατεξοχήν μένουν οι πιο φτωχοί φοιτητές- αποτελούν ένα από τα λίγα μέρη εντός πανεπιστημιακών χώρων που έχουν ακόμα κοινωνική κίνηση και τον τελευταίο χρόνο έχουν αποτελέσει το σημείο στο οποίο συσπυκνώνονται οι νέες πειθαρχήσεις και

οι covid-απαγορεύσεις. Ήδη από τον περασμένο Μάρτη είχε αποφασιστεί η εκκένωση των εστιών πανελλαδικά λόγω «δημόσιας υγείας», κάτι που είχε δημιουργήσει αντιπαράθεση μεταξύ των πρυτανικών αρχών και των ενοίκων που αρνούσαν να φύγουν. Στο ίδιο πλαίσιο, πέρα από τις νοθεσίες της πρυτανείας ΕΚΠΑ για αποφυγή της άσκοπης μετακίνησης, τον Νοέμβριο αποφασίστηκε η υποχρεωτική θερμομέτρηση και η καταγραφή των στοιχείων σε όσους

έμπαιναν μέσα στις εστίες. Παράλληλα, είδαμε την προσπάθεια των πρυτανικών αρχών να βάλουν κριτήρια ακαδημαϊκών επιδόσεων για τους δικαιούχους της διαμονής στις εστίες, τη στιγμή που φέτος δόθηκαν πολύ λιγότερα δωμάτια προς διάθεση σε αιτούντες φοιτητές, ενώ στις κινητοποιήσεις των ενοίκων έχουν απαντήσει με εκδικητικά μέτρα όπως η διακοπή της παρεχόμενης σίτισης. Τέλος, τους τελευταίους μήνες έχουν γίνει αρκετές εισβολές μπάτσων σε

φοιτητικές εστίες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Πιο χαρακτηριστική είναι αυτή της 30/12/2020 όπου μπάτσοι κάθε είδους (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, Δράση, Δίωξη ναρκωτικών κ.ά.) εισέβαλαν στις εστίες του ΕΚΠΑ, μπήκαν σε δωμάτια και κατελημμένα στέκια, κατέστρεψαν κοινόχρηστους χώρους και όλα αυτά με το πρόσχημα της πατάξης της γενικευμένης ανομίας.